

ทำดี

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๒๔๔๕. เรื่อง “การปลูกกัญชาเพื่อใช้ในการแพทย์ ผู้ปลูกจะบาปหรือไม่ หากมีคนไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ของผู้ปลูก”

กราบเรียนหลวงพ่อด้วยความเคารพ หลวงสงสัยว่า การปลูกกัญชาเพื่อใช้ในการแพทย์จะบาปไหมคะ

หนูพิจารณาด้วยตนเองนะคะ หากปลูกและใช้ในการแพทย์เท่านั้น ดูแลป้องกันอย่างทั่วถึง ไม่ให้ใครเอาไปทำผิดวัตถุประสงค์ หนูคิดว่าจะไม่บาปค่ะ เพราะใช้ในการรักษา ไม่ใช่เพื่อให้เกิดความมึนเมาขาดสติ เช่นเดียวกับยาแก้ไอที่มีการผสมแอลกอฮอล์อยู่ ๓ เปอร์เซ็นต์ แต่ถ้าเราดูแลป้องกันอย่างเต็มที่แล้วยังรอดสายตาเรา มีคนขโมยเอาไปเสพติดเพื่อความบันเทิง เกิดความมึนเมาจนขาดสติ แบบนี้เราจะบาปไหม ขอท่านอาจารย์ช่วยอบรมสั่งสอนหนูด้วยค่ะ ขอบพระคุณค่ะ

ตอบ : ความสงสัยของคนมีมากมาย โดยทั่วไปๆ นะ ญาติโยมจะพูดมากเลย เวลาปลูกบ้าน ปลูกบ้านขึ้นมาแล้วต้องรักษาบ้าน ปลูกมันมากิน เวลาปลูกมากิน เขาบอกว่าเขาก็ภูมิใจมากเลย ปลูกมากินบ้านของตนเอง

เราบอกว่า ปลูกมากิน เราก็รักษาสี

เขาบอกว่า มันไปทำลายมันๆ

ก็จ้างบริษัทกำจัดปลวกสิ จ้างบริษัทกำจัดปลวก

จะพึ่งเทศน์หรือจะเทศน์กันเอง

ก็จ้างบริษัทกำจัดปลวก พอจ้างบริษัทกำจัดปลวกมันก็จบไป

นี่ไง เหมือนกัน เพราะอะไร เพราะว่าเราไปสงสัยไง ปลวกก็ดูๆ เราก็สงสัยสงสัยไป
ทั้งสิ้น ถ้าปลวกก็ดูชานะ ถ้าปลวกก็ดูชานทางแพทย์ เราก็รู้แล้วว่าเราปลวกก็ดูชานเพื่อทาง
การแพทย์ เราก็ปลวกมาเพื่อจะรักษา มันเป็นยา ถ้าเป็นยา เราก็รักษาของเรา มันก็จบ

แล้วถ้าปลวกไว้แล้ว ถ้าคนมันจะลัก เราไม่มีความรับผิดชอบหรือเราไม่มีความรอบคอบ
มากขนาดนั้นที่ว่าจะไม่ให้ใครเอาไปใช้เป็นสารเสพติด

ไอ้นี้ปลวกก็ดูชานทางการรักษา มันจะบาปหรือไม่คะ

เราก็บอกว่า มันเพื่อรักษาโรค มันไม่บาป แต่ถ้าคนที่เขาจะเอาไปเสพ คนที่เขาจะลักไป
มันก็กรรมของสัตว์

ถ้ากรรมของสัตว์นะ เราเกิดมาแล้วเราบอก ชาตินี้เราจะทำอะไรผิดเลย มันจะเอาที่
ไหน

เราถามพระบ่อยนะ เวลาพูดถึงว่าสุดโต่ง

เราบอก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔๕ ปีที่ท่านเผยแผ่ธรรมอยู่นี้ ที่ท่านเดินเท้า
เปล่า ท่านได้เหยียบมด เหยียบปลวกตายบ้างหรือไม่ ถ้าด้วยฤทธิ์ด้วยเดชโดยบุญกุศล นั่นก็อีก
เรื่องหนึ่งนะ

ทีนี้เพราะเราไม่มีเจตนาไง คำว่า “ไม่มีเจตนา” มันก็จบไป ไอ้มันอยู่ที่เราโลเล คนถ้ามี
ความโลเล มีความวิตกกังวลใจ คนใจเบา ทำสิ่งใดแล้วมันวิตกกังวลไปทุกเรื่อง ถ้ามันวิตกไป
ทุกเรื่อง มันก็เรื่องของความวิตกกังวลนั้น มันก็เป็นกรรมของสัตว์ แล้วทุกคนบอกให้จิตใจเข้มแข็ง
จิตใจระดับเดียวกัน มันหาได้ยาก

แล้วเวลาผู้ที่จะประพฤติปฏิบัติในธรรมบทนะ พระอรหันต์ต้องแสนกับ คำว่า “แสน
กับๆ” เขาสร้างของเขามาด้วยจิตใจเขามั่นคงของเขา เขาทำสิ่งใดขึ้นมาแล้วกิเลสมันจะมายึดมา
เหยี่ยว มาหลอกมาหลอนอย่างไร เขาก็มีหลักเกณฑ์ของเขา

แต่ถ้าใจมันอ่อนแอ มันเห็นสิ่งใดแล้วมันก็เชื่อตามกันไปหมดแหละ แล้วถ้าจิตใจถ้าอ่อนแอทางโลกด้วยยิ่งไปหมดเลย

ทีนี้ถ้าปลูกกัญชาทางการแพทย์

มันก็จบ

แล้วคนขโมย คนไม่ขโมย

เวลาคนขโมยนะ มันเป็นปัญหาสังคมนะ ปัญหาสังคมเยอะมาก ไร่เรื่องกัญชาๆ เราก็เห็นด้วยนะ ถ้าปลูกกัญชาทางการแพทย์เพื่อการรักษา เวลาคนทุกข์คนยาก คนเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา มันบรรเทาความเจ็บปวด บรรเทาความป่วย เราเห็นด้วยทั้งสิ้น

แต่ไร่เรื่องจะปิดกั้น บอกไม่ให้คนเอาไปใช้ในทางลบเพราะอะไร เพราะผลประโยชน์ธุรกิจ โอ้ย! ร้อยแปดเลย ถ้าผลประโยชน์ ธุรกิจเลย แล้วมันเป็นเงินเป็นทองขึ้นมา ทุกคนตาโตหมดนะ ความโลภ

แล้วคนที่มีอิทธิพลมาก คนที่มีกำลังมาก ไร่พวกที่ทำความผิดๆ ถ้าคนมีอิทธิพล คนมีเงินทุนมากๆ ถ้าเขาเป็นคนดีก็เรื่องหนึ่ง แต่ถ้าเขาเห็นแต่ผลประโยชน์ของเขา นั้นมันก็เป็นกรรมของสัตว์

ไร่เรื่องกัญชาทางการแพทย์ มันเป็นเรื่องปัญหาสังคม

ไร่ของเรามันอยู่ที่จิตใจของคนมันเข้มแข็งมากน้อยแค่ไหน ถ้ามันเข้มแข็งมาก เราก็ปลูกของเรา แล้วเวลาปลูก เริ่มต้นใหม่ๆ ปลูกต้นสองต้นเขาจับหมดนะ เพราะอะไร เพราะว่ามันเป็นปัญหาสังคม

ปัญหาสังคม เห็นไหม สมัยสุกษดีเขาบอกเลยนะ พระห้ามเทศน์เรื่องมกน้อยสันโดษ เพราะคนมันขี้เกียจ เขาขอเลยนะ บอกพระเวลาสอนคนอย่าสอนมกน้อยสันโดษนะ มันทำให้คนแบบว่าไม่แอ็กทีฟ ไม่ทำมาหากิน

ไร่ นั่นก็เป็นเรื่องหนึ่ง

แล้วเวลามาถือศีล เห็นใหม่ พวกนักธุรกิจ ศีล ๕ ศีล ๕ ห้ามฆ่าสัตว์ฯ การประมงนี่ะ
ส่งออกเป็นอันดับสองของเศรษฐกิจไทย แล้วอย่างนั้นเวลามันทำเศรษฐกิจไ

เศรษฐกิจมันก็เรื่องเศรษฐกิจสิ แต่ถ้ามองคนที่เขาพอใจ เขาจะทำของเขา มันก็เรื่องของ
เขา ถ้าคนที่จิตใจเขาสูงส่งนะ เขาก็เปลี่ยนอาชีพของเขา เขาทำอย่างอื่นของเขา

ไฉ่บอกละนะ มันเป็นการกีดขวางความเจริญของชาติ ศาสนาไปกีดกันความเจริญ
ของชาติ ชาติจะเจริญ

เจริญถ้ามีคุณธรรมนั้นอีกเรื่องหนึ่งนะ เจริญมาแล้วมันทุกขมันยาก เป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ แต่ถ้ามันเป็นธรรมๆ ขึ้นมา มันก็เป็นธรรมของมันขึ้นมา ถ้ามันมีอิทธิพลแล้วมันเห็นแก่ตัว มันก็เอาแต่เอาวัดเอาเปรียบทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าคนที่เป็ฉนธรรมๆ ใ้เรื่องนี้มันจบ แล้วมันก็อยู่ที่จิตอยู่ที่นิสัยของคน ถ้านิสัยของคน มันก็เรื่องความเมตตา เมตตาธรรมค้าฉนโลก ถ้ามันเห็นแก่ตัว มันก็เห็นแก่ตัวของมัน

ไฉนนี้เป็นเรื่องของเร คนคนเดียว จะปลุกกัญชาของเรา มันไปเดือดร้อนไปทั่วโลกเลย
หรือ ปลุกกัญชาของเรา เราก็กัญชาของเรา เราจะปลูกเพื่อการรักษาทางการแพทย์ก็จบ
ไฉน์มันจะขโมย ไฉน์มันจะลักไป ไม่ต้องขโมยหรอก มันมีขายเกลื่อนเลย

อันนี้มันเป็นปัญหาสังคม ถ้าปัญหาสังคม โลกนี้สมมุติบัญญัติ สมมุติทั้งนั้นนะ เรื่อง
สมมุติ สมมุติของใครล่ะ สมมุติเพื่อกระเป๋หรือเปล่า สมมุติเพื่อผลประโยชน์หรือเปล่า สมมุติ
ของใคร

แต่ถ้าเป็นของเรา ถ้าเป็นของเรามันก็เป็นเรื่องของเรา ถ้าเป็นเรื่องของเรา เราก็รักษา
ของเรา ถ้าจะปลุกกัญชาทางการแพทย์ แต่ใช้เรื่องสุตวิสัยนั่นมันเรื่องของกรรมของสัตว์ มัน
เรื่องของกรรมของสัตว์ แล้วถ้าจิตใจของเราเป็นธรรมๆ แล้วจบ

มันสังเวชใจ ครอบครัวใดก็แล้วแต่มีลูกมีเต้า เราก็หวังดีกับลูกเต้าเราทั้งสิ้น มีครอบครัวใดบ้างที่ไม่ปรารถนาดีกับลูกเต้าของตน แล้วคุณลูกเต้าของตนสิ ดีก็มี อาชญากรรมก็มี ทำลายพ่อแม่มิมี นั่นไง มันกรรมของสัตว์

แล้วจะบอกว่าขีดเส้น พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก ทุกคนต้องดั่งามหมดเลย โอ้ย! โลกนี้สุดยออด มันเป็นไปไม่ได้หรอก

กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา คนเขาทำเวรทำกรรมกันมา เวลาเขาทำเวรทำกรรมกันมา เวลากรรมมันให้ผลนะ กรรมเป็นอจินไตยนะ แล้วพระพุทธศาสนาสอนให้เชื่อเรื่องกรรมดีและกรรมชั่ว เราพยายามสร้างคุณงามความดีของเรา เราพยายามสร้างคุณงามความดีของเรา

แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาก็ยังคนไปด่า เขาทำลายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขนาดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดานะ ในพระไตรปิฎกมีคนไปทำลายมากมายมหาศาล ให้อพวกลัทธิต่างๆ ให้อพวกเสียผลประโยชน์ มันจึงทำลายเลย แล้วถึงเวลาเทวทัตธรณีสุบเลย นางอะไรที่ไปโจษพระพุทเจ้าก็ธรณีสุบเลย ธรณีสุบ ธรณีสุบเลยนะ นี่ในสมัยพุทธกาล มันเป็นเรื่องเท็จจริง

แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คนยังจ้างวานกัน เขาก็ยังทำลายกันทั้งสิ้น แล้วเราเป็นใคร เราเป็นใคร แหม! จะดีเลิศ ไม่มีความผิดเลย ไปหาเถอะในโลกนี้

ที่นี้พูดถึงกัญชาทางการแพทย์ เราก็กทำของเรา แล้วยิ่งในปัจจุบันนี้ทางวิชาการมันเจริญขึ้นมา อะไรที่เป็นคุณเป็นโทษ เราก็รู้ของเรา เราทำของเรา

นี่มันเป็นปัญหาสังคม ปัญหาทางโลก พระไม่ควรไปยุ่งกับเขา จบ

ถาม : ข้อ ๒๘๔๖. เรื่อง “อานิสงส์โรงงาน”

ลูกขอโอกาสเล่าเรื่องที่ทำให้ลูกประหลาดใจ หลังทำโรงงานถวายเป็นปีนี้เป็นปีแรกที่ลูกและครอบครัวมีความพร้อม จึงขออนุญาตหลวงพ่อกำโรงงาน ซึ่งเป็นการทำโรงงานเต็มตัวเป็นครั้งแรกในชีวิตของลูก

เรื่องมีอยู่ว่า ๓ วันก่อนวันงาน ลูกป่วยหนักอย่างกะทันหัน ที่บ้านจึงถามว่ายกเลิกโรงงานไหม แต่ลูกตัดสินใจที่จะรักษาสุขภาพ และตั้งอธิษฐานจิตขออนุญญาตที่ได้เคยทำไว้ช่วยให้หายป่วยและสามารถทำโรงงานได้สำเร็จ (ปกติทำบุญไม่เคยขอพรอะไรเลยนะ แต่ครั้งนี้รู้สึกว่าจะจำเป็น เลยตั้งจิตขอ)

ปรากฏว่า เย็นวันนั้นลูกสามารถขับรถไปทำงานต่างๆ และทำโรงงานผ่านไปได้อย่างดี
เสร็จงาน อาการป่วยก็ทุจจนต้องนอนโรงพยาบาลอยู่ ๔ วัน และกลับมาพักที่บ้านต่อ

คืนวันเสาร์ที่ผ่านมา ลูกชายขอให้พาไปวัด ซึ่งหมายความว่า พรุ่งนี้โยมต้องตื่นตี ๓ และ
ขับรถไปกลับประมาณ ๔-๕ ชั่วโมง ก็ตอบไปว่า ถ้าแม่ไหวจะพาไป แต่ถ้าแม่ลูกไม่ไหว อาทิตย์
หน้าค่อยไปนะ แต่ในใจนั้นอยากพาลูกไปตามที่เขาตั้งใจมากๆ

คืนนั้นโยมฝันว่า ได้เจอผู้หญิงคนหนึ่งหน้าตาสวยงาม เขายืมให้ ช่างๆ ผู้หญิงนั้นมี
อาหารใส่ภาชนะสวยงาม

อ้าว! นี่มันอาหารที่โยมทำโรงงานนี่นา

หญิงผู้นั้นก็พูดว่า แต่ไป หากท่านประสงค์ไปทำบุญในสถานที่ใด ท่านจะได้รับความ
สะดวกและจะไม่มีสิ่งกีดขวางอันใด เพราะท่านได้สละชีวิตเพื่อท่านอันยิ่งใหญ่แล้ว

ลูกก็ตื่นขึ้นเป็นเวลาตี ๒ ครึ่ง ก่อนเวลาที่ตั้งนาฬิกาปลุกไว้เสียอีก แต่รู้สึกตาสว่าง ไม่
ง่วงเลย ทั้งที่เพิ่งเข้านอนตอน ๔ ทุ่ม จึงอาบน้ำเตรียมตัวไปวัด

การมาวัดในครั้งนี้ผิดวิสัยคนที่กำลังฟื้นไข้ เพราะไม่รู้ว่ตนเอาเรี่ยวแรงมาจากไหน ขับ
รถมาวัดและพาเด็กๆ ไปสวดมนต์ต่อโดยไม่ต้องพัก ถึงบ้านก็บ้วนข้าว สอนทำการบ้านลูกต่อ
โดยไม่อ่อนเพลียเลย

ปกติถ้าไม่ป่วย ขากลับลูกต้องแวะพักสายตาประมาณ ๒๐ นาทีเสมอ จึงนึกถึงคำพูด
ของผู้หญิงคนนั้น และเมื่อพิจารณาก็พบว่า อาการป่วยประจำตัวหายไปพร้อมกับการป่วยใน
ครั้งนี้ด้วย ก็เป็นเรื่องที่แปลกค่ะหลวงพ่

มีอีกหนึ่งความกังวลคือ ลูกจะบินไปเชียงใหม่ปลายเดือนนี้ โยมตั้งใจว่าจะเช่ารถพา
พวกลูกๆ ไปทำบุญถวายยาตามวัดป่าต่างๆ ซึ่งโยมไม่ชินเส้นทางและต้องขับรถคนเดียว แต่
สุดท้ายก็ตั้งใจว่าจะไป (ดีกว่านอนอยู่โรงแรมเฉยๆ) ถ้าการทำบุญครั้งนี้ลูกรอดปลอดภัย ก็
แสดงว่า ผู้หญิงคนนั้นบอกอาจจะจริงค่ะ ลูกไม่รู้ว่เขาเป็นใคร แต่ก็นั่งสมาธิแผ่เมตตาให้ค่ะ

ตอบ : นี่คือการบอกเล่า จะเป็นคำถามก็ไม่ใช่ แต่เป็นการบอกเล่าว่า ทำโรงงานแล้วมันมีบุญกุศล บุญกุศลเกิดโดยฉับพลัน

เวลาคนเจ็บไข้ได้ป่วย คนเจ็บไข้ได้ป่วยมันก็ออกๆ แอดๆ โดยธรรมชาติของมัน ถ้าธรรมชาติของมัน แต่เวลาคนที่บุญมีอำนาจวาสนา เขาก็ไปรักษาโรคตามแต่โรงพยาบาลเขาจะรักษาให้ แล้วถ้ามันหาย มันก็โรคนั้นหาย ถ้าไม่หายก็ตาย

แต่เวลาครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่เสาร์ เวลาท่านมีโรคประจำตัวของท่าน ท่านมีโรคประจำตัว ท่านเป็นโรคถ่ายท้อง แล้วมีไข้ประจำ เวลาไปรูดงค์ฯ เวลามันเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา ท่านจะแวะตรงข้างทาง เอาผ้าอาบปูแล้วก็นอน เวลามันหายแล้วค่อยเดินรูดงค์ต่อ จะทำข้อวัตรสิ่งใดก็ไม่ค่อยทันหมู่เพื่อนขณะนั้น เวลาท่านภาวนาของท่านนะ ท่านสละชีวิตเลยนั่งตลอดรุ่ง

เวลานั่งไปๆ จนจิตมันสงบ นี่ไง เวลาธรรมมันเกิด เห็นเป็นดวงตัวหนึ่งวิ่งออกจากตัวท่านไป โรคประจำตัวของท่าน โรคถ่ายท้อง โรคเจ็บท้องหายเลย

มีครูบาอาจารย์มากมาย เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา ธรรมโอสถฯ เลย เวลาประพฤติปฏิบัติทำความสงบของใจเข้ามา เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา เวลาไข้ป่านี้อย่างหายเลย หายปลิดทิ้งเลยนะ ไม่ต้องกินยาเลย

แต่เวลาหลวงตาท่านเทศน์สั่งสอน ท่านบอกว่า ธรรมโอสถแก้ไขความเจ็บไข้ได้ป่วยได้ แต่ถ้าคนจะทำอย่างนี้ได้ต้องคนที่จิตใจเข้มแข็ง แล้วคนที่อำนาจวาสนา ให้ออกอေးชะลอละอย่าทำ

พวกออกอေးชะลอละ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา จะนั่งสมาธิ จะแก้กรรม แล้วมันก็แก้ไม่ได้ นะ แก้ไม่ได้มันก็โอดมันก็โอยไย ถึงเวลาแล้วนะ เอ้อะ! ไปหาหมอใหม่ ไปก็ไป พอไปหาหมอหมอดิเตียนเลย ทำไมไม่รีบมาหาหมอ ปลอ่ยให้คนไข้มันมากมายขนาดนี้ เพราะใจมันเสาะไย ให้ออกใจเสาะ ให้ออกอေးชะลอ ให้ออกอေးชะลอ ดีแต่ไม้

แต่จริงๆ มันเป็นไปได้ มีครูบาอาจารย์มากมายที่เจ็บไข้ได้ป่วยนะ เวลาเป็นไข้ป่า พุทโธฯ โรคหายหมดเลย นี่พูดถึงว่าเวลามันเป็นข้อเท็จจริง

ฉะนั้น เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา คนที่มีอำนาจวาสนา แล้วคนที่จิตใจเข้มแข็ง นี่ไง พระอรหันต์แสนกับ แล้วผู้ที่มีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน เขาก็มีสัจจะของเขา เขาพูดคำใด ทำอย่างนั้น มีสัจจะความจริงของเขาอย่างนั้น จะมีโรคภัยไข้เจ็บ จบหมดครับ

แก้กรรมๆ เวลาแก้กรรม เขาแก้กันโดยจิตตภาวนา แก้จากภายใน ไม่ใช่ไปแก้กันว่า ไปทำบุญกุศลแล้วต้องจ่ายค่าเป็นพิธีกรรม ไรสาระ

ฉะนั้น เวลาบอกว่า คำปรึกษาบอกว่า สิ่งที่ว่าทำโรงงานแล้วบุญมันให้กุศลได้โดยฉับพลัน แล้วได้โดยฉับพลัน ค็นวันหนึ่งฝันว่าได้เจอผู้หญิงคนหนึ่งหน้าตาสะสวยมาก เข้ามานั่งยิ้มให้ ช่างๆ หญิงผู้นั้นมีภาชนะใส่อาหารสวยงาม อ้าว! นั่นมันอาหารที่โยมทำโรงงานนี้มา หญิงผู้นั้นพูดขึ้นว่า แต่ไปหากประสงค์ไปทำบุญที่ไหน สถานที่ใด ท่านจะได้รับความสะดวก และไม่มีสิ่งใดติดขัดอันใด เพราะท่านได้สละชีวิตเพื่อท่าน

อันนี้มันเป็นธรรมเกิดนะ นี่มันเป็นความฝันนะ ไม่ใช่นั่งสมาธิภาวนาด้วย

เวลาความฝันๆ เวลาสะดุ้งตื่นขึ้นมา มันสดชื่นเลย เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมามันเบาบางลง

แต่เราจะบอกว่า สิ่งที่เกิดขึ้นมันเกิดขึ้นเฉพาะๆ เพราะสิ่งนี้ไม่ใช่มรรค ไม่ใช่มรรค ๘ ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ

งานชอบ งานชอบในพระพุทธศาสนา คืองานชอบธรรมในการขุดคุ้ยหากิเลส แล้วใช้สติปัญญาวิปัสสนาแทงทะลุต้นหาความทะยานอยากในใจของตน รู้แจ้งในใจของตน นั่นเป็นมรรค นี่เป็นหนทางในการประพฤติปฏิบัติในแนวทางสติปัฏฐาน ๔

แต่เวลาธรรมเกิดๆ เวลาธรรมเกิด ถ้าจิตมันสงบแล้วมันเหมือนนิมิต มันรู้มันเห็นของมัน แล้วถ้ารู้เห็นของมัน สิ่งที่มีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน

เราจะบอกว่า มันไม่มีเหตุมีผล มันไม่ชัดเจนเหมือนมรรค มันไม่มีเหตุมีผลว่ามันจะต้องรักษาอย่างนั้น นี่มันเป็นอำนาจของฌานสมาบัติไป

เวลาธรรมเกิด เวลาสิ่งที่เราพิจารณาของเรา เขาเรียกว่ามันผลจากสัมมาสมาธิ ผลจากจิตที่สงบ มันเป็นฌาน เป็นสมาบัติ สิ่งที่ยังพิจารณาของมัน มันเป็นฌานโลกีย์ แต่มันแก้ได้

จากคนที่มีอำนาจวาสนา แล้วคนที่ตั้งใจทำ แล้วเป็นอย่างนั้นจริงๆ เป็นได้ แต่มันก็เป็นได้ที่ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมเฝ้า ให้ออกอวดเขาจะอวดอะไรไม่ได้หรอก

แต่ของโยมมันเกิดเอง เพราะไม่ใช่ภาวนา มันเป็นความฝัน เพราะนอนหลับ มันฝัน สติสัมปชัญญะมันไม่เหมือนกับคนนั่งภาวนาที่สติสมบูรณ์แบบ

แล้วฝันๆ ฝันแต่มันเกิดผลไง มันเกิดผลที่ว่าเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาหายเลย สิ่งที่เคยป่วยอยู่ มันก็หาย

แต่มันก็หายตอนนี้ แล้วถ้ามันจะกลับไปเจ็บป่วยอีก มันก็เป็นเรื่องธรรมดา

แต่ไฉนมันเป็นการยืนยัน มันเป็นการยืนยัน เรื่องนี้มันเป็นเรื่องจิตตภาวนา มันเป็นเรื่องของจิต มันเป็นเรื่องของความรู้สึก มันเป็นเรื่องของจิตวิญญาณ

แต่ถ้าเวลาคำสอนในครอบครัวกรรมฐาน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านให้ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ถ้าทำความสงบของใจคือทำสมาธิ สมาธิคือมีสติสัมปชัญญะ จิตมันตั้งมั่น จิตตั้งมั่นนุ่มไปซุดคู้หาก็เลส เจอเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง

กาย เวทนา จิต ธรรม มันเป็นกิเลสหรือ

มันไม่ใช่เป็นกิเลส แต่มันมีกิเลสอยู่ในนั้น กิเลสที่มันยึดมั่นถือมั่น สักกายทิฐิ เราก็ว่ากายเป็นของเรา ทุกอย่างเป็นของเรา มันมีกิเลสอยู่ในกาย อยู่ในเวทนา อยู่ในจิต อยู่ในธรรม

กาย เวทนา จิต ธรรม ไม่ใช่กิเลส แต่มันมีต้นเหตุความทะยานอยาก มีสมุทัยอยู่ในกาย อยู่ในเวทนา อยู่ในจิต อยู่ในธรรม แล้วถ้าจิตมันสงบแล้ว แนวทางสติปัฏฐาน ๔ ถ้ามันเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม ใช้สติปัญญาใคร่ครวญไป

สิ่งนี้ในวงกรรมฐานให้ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ใจสงบแล้วซุดคู้ คั่นคว้า แสวงหา จิตเห็นอาการของจิต เห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง นั่นถึงจะเป็นมรรค

แต่ถ้ามันเจ็บไข้ได้ป่วย เห็นไหม เป็นไข้ป่า อู้อู้อู! เวลามันขึ้นนะ ปวดหัวแทบแตก หนาวสั่นเลย เวลามันลงกระเพาะ ใส้ใส! มันปั่นป่วนไปทั้งร่างกาย

พระกรรมฐานเจ็บไข้ได้ป่วย เป็นไข้ป่าอยู่ในป่า เราเคยมีเพื่อนตายต่อหน้า ๒ องค์ ตายต่อหน้ากันนี้แหละ เจ็บไข้ได้ป่วยด้วยกันแล้วก็ตายไปต่อหน้านี้ แต่ก็ไม่มีใครห่วงไหว มันก็ยังภาวนากันมา

เวลามันเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา มันปั่นป่วนไปหมดนะ มันจะพิจารณาอะไร มันก็เหมือนเราเวลาเรานั่งสมาธิ เวลามันเกิดมันเจ็บมันปวด นี่ชัดๆ เลย เวลามันเจ็บป่วย มันเจ็บป่วยอย่างนั้นนะ อันนี้มันเป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ เรื่องความเป็นไปของธาตุขันธ์ จิตมันยังไม่สงบ

ถ้าจิตสงบ จิตเป็นสัมมาสมาธิ จิตเห็นกาย จิตเห็นเวทนา จิตเห็นจิต จิตเห็นธรรมนั่นอีกเรื่องหนึ่ง

แต่เวลาเราทำความสงบ เราเจ็บไข้ได้ป่วย เราเจ็บปวด เรามีเวทนา แต่จิตยังไม่สงบใจ นี่ขั้นของสมาธิ ขั้นของสมถะ

ขั้นของสมถะ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา มันเจ็บปวดขนาดนี้ แล้วมันก็ทุกข์ทรมาน จิตมันสงบนะ พอสงบแล้วถ้ามันสว่างใสวนะ ว่างหมด โลกนี้ ความสว่างครอบโลกธาตุเลย มันมีความสุขมาก เวลาคลายตัวออกมาจะ ไข้ไปไข้ป่าหายเกลี้ยงเลย หายหมด ว่างหมด

นี่พูดถึงธรรมโอสธ เวลาธรรมโอสธที่มันเกิดขึ้นๆ ครูบาอาจารย์ของเราทำมาแล้วทั้งนั้นนะ ทำมาแบบที่โยมเขียนมาถามว่าผืนนี้

แต่ความผืนของโยม เพราะโยมบอกว่า ทำโรงงานแล้วเกิดผลบุญกุศลโดยจับพลัน

โดยจับพลัน เฉพาะนี้ไง เฉพาะที่ว่าโรคภัยไข้เจ็บในปัจจุบันนี้หาย ร่างกายจิตใจนี้สดชื่น แต่ไม่ใช่มันจะบรรลुธรรมแล้วมันจะยั่งยืนไป ไม่ใช่ เพราะร่างกายนี้มันชราคร่ำคร่า จากเด็กจะเป็นผู้ใหญ่ จากผู้ใหญ่ก็แก่เฒ่า จากแก่เฒ่าก็ตายไป มันเป็นผลของวิภูฏะไง

โรคภัยไข้เจ็บก็เหมือนกัน ตอนนี้นั้นโรคภัยไข้เจ็บหาย แล้วถ้าร่างกายมันชราคร่ำคร่าเดี๋ยวมันก็เจ็บป่วยอีก คำว่า “เจ็บป่วยอีก” มันเป็นคราวๆ ไป แล้วถ้ามันเป็นบุญเป็นกุศล มันก็จะหายได้ยั่งยืนและยืนยาวหน่อย

อันนี้เขาเรียกว่าธรรมโศกธรรมาความเจ็บไข้ได้ป่วย มันเป็นจริงตามข้อเท็จจริง มันอยู่ที่อำนาจวาสนา อยู่ที่อำนาจวาสนาของแต่ละบุคคล ของใจดวงนั้น แล้วใจดวงนั้นได้ทำอะไร

เนื่อบุญของโลกนี้ เราได้ทำบุญทำกุศลที่ไหน แล้วทำก็เป็นบุญเป็นกุศลในหัวใจของเรา ถ้าเป็นบุญเป็นกุศลในหัวใจของเรา นี่ใจ ทาน ศีล ภาวนา เราสร้างของเราอย่างนี้ สร้างคุณงามความดีของเรา แล้วเขาจะทำต่อเนื่องไป เห็นไหม

มีอีกเรื่องหนึ่ง จะไปเชียงใหม่ แล้วจะไปเช่ารถ จะพาลูกเอามาไปถวายตามวัดป่า

อันนี้ก็เป็นเจตนาที่ดี ถ้าเราทำของเราได้ แต่เราก็ต้องมีสติสัมปชัญญะ

“ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด”

เราก็ไม่ประมาทในชีวิต เราก็ไม่ประมาทในเส้นทางที่ว่าเราจะไปทำบุญเป็นกุศลของเรา เราไม่ประมาททั้งสิ้น ถึงจะมีบุญมีกุศล ถึงจะมีธรรมโศกธรรมาคุ้มครองดูแลหัวใจของเรา เราก็ต้องมีสติสัมปชัญญะ เราไม่ประมาทเดินเล่น

เพราะเราเป็นบริษัท ๔ อุบาสก อุบาสิกา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับเรา ฝากศาสนาไว้กับเรา เราก็ต้องคุ้มครองและดูแลด้วยสติสัมปชัญญะของเรา ดูแลหัวใจของเรา ดูแลสติปัญญาของเรา รักษาหัวใจของเรา ถ้ามันเป็นความดี ทำแล้วมันเจริญรุ่งเรืองตลอดไป มันก็เป็นความดีงามของเรา

วันคืนล่วงไปๆ บัดนี้เธอทำอะไรอยู่ ความดีของเธอทำให้มันเจริญรุ่งเรืองมากขึ้นได้หรือไม่

นี่เราก็จะสร้างคุณงามความดีของเราไป เพื่อประโยชน์ เพื่อการสะสมคุณงามความดีของเรา มันจะเป็นจริตเป็นนิสัยในการประพฤติปฏิบัติ ในการประพฤติปฏิบัติมันมาจากอำนาจวาสนา

ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ในพระไตรปิฎก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะพูดตลอด เราเป็นคนวณาน้อย เราเป็นคนวณาน้อย เพราะเราอายุแค่ ๘๐ ปี พระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้ในอนาคตกาล ๘๐,๐๐๐ ปี

แต่เวลาสาวไปหาเหตุ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย พระศรีอริยเมตไตรย ๑๖ อสงไขย การสร้างมาแตกต่างกันก็เท่า อายุและคุณธรรม เห็นไหม เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน ลัทธิเคลเหมือนกัน เป็นศาสดาเหมือนกัน แต่อายุขัยต่างกัน อำนาจวาสนาต่างกัน

นี่พูดถึงว่า แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารำพึงในพระไตรปิฎกหลายจุดมาก เราคนวณาน้อย อายุเราแค่ ๘๐ ปี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ที่อายุวณานานยาว แต่เขาก็ต้องสร้างยืนยาว

ชาวพุทธศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็ปรารถนาทุกคนว่า อยากจะเกิดตาย เกิดตาย เกิดตาย แล้วจะไปเกิดพร้อมกับพระศรีอริยเมตไตรย แล้วจะไปบรรลุธรรมตอนนั้น

เราบอกว่า เอ็งมีสิทธิ์หรือ เอ็งจองตัวไว้แล้วหรือ

มันก็ต้องสร้างคุณงามความดีนี้ไง มันอยู่ที่กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา ใครสร้างเวรสร้างกรรมได้สิ่งใดมา ถ้าสร้างเวรสร้างกรรมสิ่งใดมา ถ้าเรามีอำนาจวาสนา เราก็พยายามจะประพฤติปฏิบัติ ถ้าสิ้นสุดแห่งทุกข์ในชาตินี้ได้ หรือในชีวิตของเราก่อนหน้านี้ เราทำได้ เราทำเลย เราไม่ต้องอาศัยไปถึงตอนนั้น แต่ถ้ามันเป็นไปไม่ได้ถึงตอนนั้น ถ้าเราไม่มีอำนาจวาสนา เราไม่ไปร่วมตรงนั้นหรอก ผลของวิญญูะ

ผลของวิญญูะคือเกิดตามเวรตามกรรมของสัตว์โลก สัตว์โลกไปตามเวรตามกรรม แต่ใครทำบุญทำกุศลได้มากน้อยขนาดไหน นี่ไง กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา นั่นแหละมันจะเป็นการควบคุมชีวิตนั้นให้ประสบความสำเร็จ ทำให้ชีวิตนั้นมีอำนาจวาสนา ทำแล้วเพื่อเป็นประโยชน์กับชีวิตนั้น

นี่พูดถึงว่า สิ่งที่ยอมรับว่าพึ่งพาพึ่งมาไง อานิสงส์ของโรงงาน

เวลาความเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้ว มันอยู่ที่คนเกิดมา เราเกิดมามีอาการ ๓๒ สมบูรณ์แบบ นี่บุญกุศลแล้ว การเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ ถ้าเป็นอริยทรัพย์แล้วมีสติมีปัญญา เขาก็จะใช้ชีวิตของเขาให้ประสบความสำเร็จ ใช้ชีวิตของเขาเพื่อสร้างบุญญาธิการต่อไป นี่ไง เป็นอริยทรัพย์

ทีนี้เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราก็ทำคุณงามความดีของเรา ถ้ามีสติมีสัมปชัญญะ

ถ้าคนไม่มีสติสัมปชัญญะ มันก็ตีโพยตีพายไปตลอดว่าสังคมรังแกเรา ทุกคนรังแกเราๆ โทษเขาไปทั่วเลย แต่เวลาคิด เวลาทำ ไม่ได้โทษ

นี่ไง เพราะเราคิดเราทำของเรา ถ้ามีอำนาจวาสนา เราก็จะคิดดีทำดีของเรา แล้วถ้าคิดดีทำดีของเรา เราทำของเรา ใครจะติฉินนินทาขนาดไหน เรื่องของเขา เรื่องของโลก

โลกจะบอกเลยว่า ไอ้พวกนี้พวกที่มีปัญหา

ถ้ามีปัญหาเพราะอะไร

เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เราเป็นลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเชื่อพระโอษฐ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัยของเรา แล้วเราจะสร้างประโยชน์กับเรา ทำเพื่อคุณงามความดีของเรา ถ้ามีสติปัญญา เราทำของเราอย่างนี้ แล้วถ้าไม่มีสติปัญญา มันก็ออกนอกกลุ่มออกไป

ฉะนั้น อันนั้นมันเป็นผลการเกิดเป็นมนุษย์

แล้วไอ้ที่ว่า ได้ทำโรงงานปีนี้เป็นปีแรก แล้วอานิสงส์มันเกิด

อันนี้เราถึงบอก อืม! เพราะเหตุการณ์แบบนี้ เราบวชมาแล้วเราพยายามศึกษาชีวประวัติของครูบาอาจารย์เยอะเยอะ หลวงปู่ฝั้น หลวงตาพระมหาบัว ครูบาอาจารย์หลายองค์มากมายที่เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยแล้วพยายามทำความสงบของใจ แล้วเวลาจิตมันรวม จิตมันรวม

นะ สว่างหมดเลย ความสว่างครอบคลุมไปที่ไหน โรคภัยไข้เจ็บหายหมด โรคประจำตัวนี้หายหมดเลย

เราศึกษามา แล้วศึกษาแล้ว ส่วนใหญ่แล้วมันต้องทดสอบ เวลาทดสอบไปแล้ว อ้อ! มันเป็นอย่างนั้นๆ มันมหัศจรรย์

ฉะนั้นถึงบอกว่า ธรรมโอสถเป็นเรื่องหนึ่ง เรื่องมรรคเรื่องผลเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

มีแต่ของหลวงปู่มั่นที่ถ้ำสาริกา ท่านก็โรคเจ็บท้องนี้แหละ โรคประจำตัวของท่าน เวลาต้องต้มยา ต้มยาฉันมันก็ดีขึ้น พอมันดีอย่า โยนทิ้งหมดเลย ต่อไปนี้เรื่องยาไม่ต้องพูดกันพิจารณาอย่างเดียว

คนนะ มันถ่ายท้อง ถ่ายเป็นเลือดอย่างนี้ ไข้! พิจารณานะ เจ็บไข้ได้ป่วยมันก็กลัวตายอยู่แล้ว แล้วจะพิจารณาสละความตายเข้าไปอีกชั้นหนึ่งอีก

เวลาท่านพิจารณาของท่าน แล้วพิจารณาในกาย ในเวทนา ในจิต ในธรรม เวลามันรวมลงด้วยมรรคด้วยผลนะ สมุจเฉทปหาน โลกนี้ราบ กิเลสขาดเลย พร้อมกับโรคภัยไข้เจ็บหายไปด้วย

แต่หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ท่านพิจารณาเฉพาะโรคภัยไข้เจ็บของท่าน คือชั้นของสมณะใด ชั้นของทำความสงบของใจเข้ามา เพราะอะไร เพราะมันเจ็บไข้ได้ป่วย เจ็บไข้ได้ป่วย มันก็ทุกข์อยู่แล้วนะ แล้วกิเลสมันมีอยู่แล้ว มันกลัวเป็นกลัวตาย กลัวไปเรื่อยแปด เวลามันก็ทำได้แค่สมณะ คือสงบเข้ามา นั่นนะธรรมโอสถ

แต่ถ้าเป็นมรรคเป็นผล สักกายทิฐิ วิจิกิจฉา สิ้นพตปราคะ สังโยชน์ขาด กามราคะ ปฏิฆะอ่อนลง โลกนี้ราบหมดเลย นี่ขั้นที่ ๒ ขั้นที่ ๓ กามราคะ ปฏิฆะขาด สังโยชน์เบื้องต่ำขาดหมด จับสังโยชน์อย่างละเอียด รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา อันนั้นสังโยชน์เบื้องบน นั่นนะสภาวะ นั่นนะภพ นั่นนะทำลายอวิชชา ทำลายครอบครวัของมารสี่นหมดเลย นี่มรรคผล

ฉะนั้น ธรรมโอสถเป็นเรื่องหนึ่ง แต่วันนี้พูดยาว ยาวเพราะอะไร

ยาวเพราะว่า คนที่ได้ประสบมันมหัศจรรย์ในใจของมัน แล้วมันคิดว่านี่มันคืออะไร อันนี้มันคืออะไร

แล้วถ้าบอกว่า โอ้ย! บรรลุธรรม

ไม่มี ไม่ใช่ มันเป็นธรรมเกิด มันเป็นธรรมโสด

ถ้าความเจ็บไข้ได้ป่วย กระฉับกระเฉง มันดีขึ้นตลอด แต่สิ่งนี้ให้เป็นบุญเป็นกุศล เป็นปัจจัยตั้ง เป็นสัมพันธุญญิกกับผู้ที่เป็นอย่างนั้น แล้วก็รักษาชีวิตของตนต่อไป ทำคุณงามความดีต่อเนื่องไป แล้วถ้ามันข้ามรรคเข้าผล เออ! อันนี้จะเป็นอกุปปิธรรม อกุปปิธรรม อสุภะไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ทั้งสิ้น เป็นบุคคล ๔ คู่ในพระพุทธศาสนา เอวัง